

Arrest

nr. 70 708 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat L. HELLEMANS, en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2010 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.2. Op 1 december 2010 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker op 30 december 2010 een beroep in bij de Raad die de beslissing van de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde bij arrestnr. 59 608 van 13 april 2011.

1.3. Op 15 december 2010 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 17 augustus 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 26 augustus 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beweert dat hij zijn land moest ontvluchten en hij niet in het bezit is van een nationaal identiteitsdocument. Hij beschikt wel over een studentenkaart en een attest van de ambassade van Sierra Leone waarin staat dat (P.D.K.) geboren op 26.02.1982 een inwoner is van Sierra Leone. Het bewijst niet dat hij die persoon is en bovendien voldoet hij niet aan de voorwaarde om een nationale identiteitskaart of een gelijkgestelde reistitel voor te leggen. Hij legt een attest van de ambassade voor waarin staat dat zij geen paspoorten uitleveren. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Betrokkene toont slechts aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een internationaal paspoort te bekomen bij de Sierra Leonese ambassade in België. Hij toont echter niet aan dat hij geen gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart zou kunnen bekomen, dewelke ook worden aanvaard als zijnde een geldig identiteits- en nationaliteitsbewijs. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld. Betrokkene geniet ook niet van een vrijstelling op basis van een hangende asielprocedure vermits zijn asielprocedure werd afgesloten op datum van 15.04.2011 met een weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

Doordat in de bestreden beslissing de aanvraag op grond van artikel 9bis van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard gelet op het feit dat geen identiteitsdocument wordt toegevoegd.

Terwijl artikel 9bis §1 lid2 stelt dat de voorwaarde dat een vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op:

- De asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen;

- De vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoont.

Dat verzoeker in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis de niet-toevoeging van een identiteitsdocument heeft gemotiveerd op grond van beide bovengenoemde afwijkende situaties;

Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 1 december 2010 een beslissing had genomen over de asielaanvraag van verzoeker;

Dat verzoeker bij verzoekschrift van 30 december 2010 hoger beroep had ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze negatieve beslissing; Dat over dit beroep slechts een definitieve beslissing volgde bij het arrest nummer 59608 van 13 april 2011;

Dat op het moment dat verzoeker zijn aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet indiende, zijnde 16 december 2010, er nog geen definitieve beslissing was over zijn asielaanvraag, zodat hij geen identiteitsdocument diende toe te voegen.

Dat verzoeker bovendien aantoonde dat het voor hem onmogelijk was om een identiteitsdocument toe te voegen;

Dat verzoeker reeds verschillende pogingen ondernomen had om een paspoort te verkrijgen via de Ambassade van Sierra Leone in België;

Dat de Ambassade van Sierra Leone evenwel verklaarde: "This is to certify that the embassy does not issue nor facilitate the issuance of passports of the Republic of Sierra Leone";
Dat het voor verzoeker evenmin mogelijk was op een andere manier zijn paspoort te verkrijgen;
Dat het verzoek tot terugname, dat voor verzoeker werd ingediend toen hij in Steenokkerzeel verbleef, zelfs werd afgewezen door Sierra Leone;
Dat het daardoor vaststaat dat verzoeker in de absolute onmogelijkheid verkeert om een paspoort te verkrijgen;
Dat het middel ernstig is en gegrond."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Betreffende vermeende schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de toelichting van het enig middel de verwerende partij dient vast te stellen dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen als onontvankelijk en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. Verzoeker stelt vooreerst dat ze geen identiteitsdocument diende voor te leggen om reden dat op het moment van zijn regularisatieaanvraag d.d. 13.12.2011 hij een hangende asielprocedure had. Verzoeker meent dat de ontvankelijkheid van zijn aanvraag beoordeeld diende te worden op het ogenblik van de aanvraag; bij het indienen van zijn aanvraag was zijn asielprocedure nog hangende. De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, m.n. op 17.08.2011, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat de asielprocedure van verzoeker is afgelopen. Inderdaad werd de asielaanvraag van verzoeker beëindigd op 13.04.2011 met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat verzoeker zich niet meer kan beroepen op de documentaire vrijstelling, zoals voorzien in art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een gelijkaardige situatie:

"Verzoeker betwist niet dat zijn asielaanvraag afgesloten werd zodat er op het moment waarop de bestreden beslissing getroffen werd, zijnde 3 september 2010, geen asielaanvraag meer hangende was. Artikel 9bis, §1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelinge invet bepaalt expliciet dat een asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen, vrijgesteld is van het neerleggen van een identiteitsdocument. Deze wetsbepaling sluit het algemene principe niet uit dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat moment beschikt. Om na te gaan of de aanvrager van een verblijfsmachtiging een asielzoeker betreft

wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen dient de verwerende partij zich dus te plaatsen op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing treft. Op het ogenblik waarop de bestreden beslissing genomen werd, bevond verzoeker zich niet meer onder het in artikel 9bis, §1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingssysteem, zodat de bestreden beslissing correct vaststelt dat verzoeker zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 51 872 van 29 november 2010). De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. Verder kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij de mening is toegedaan dat hij zou he ben bewezen dat het onmogelijk is om een identiteitsdocument toe te voegen, verwijzend naar een attest van de Ambassade van Sierra Leone dat geen paspoorten worden afgeleverd.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9bis §1. waarop verzoeker zich beroept, als volgt luidt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot." (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Terwijl uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn."

De gemachtigde heeft geheel terecht beslist dat verzoeker zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, niet heeft aantoot en vervolgens de aanvraag van verzoeker onontvankelijk heeft verklaard.

"Reden:

Betrokkene beweert dat hij zijn land moest ontvluchten en hij niet in het bezit is van een nationaal identiteitsdocument. Hij beschikt wel over een studentenkaart en een attest van de ambassade van Sierra Leone waarin staat dat (P. D.K.) geboren op 26.02.1982 een inwoner is van Sierra Leone. Het bewijst niet dat hij die persoon is en bovendien voldoet hij niet aan de voorwaarde om een nationale identiteitskaart of een gelijkgestelde reistitel voor te leggen. Hij legt een attest van de ambassade voor waarin staat dat zij geen paspoorten uitleveren. De omzendbrief van 21 .06.2007 (punt II C1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Betrokkene toont slechts aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een internationaal paspoort te bekomen bij de Sierra Leonese ambassade in België. Hij toont echter niet aan dat hij geen gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart zou kunnen bekomen, dewelke ook worden aanvaard als zijnde een geldig identiteits- en nationaliteitsbewijs. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld. Betrokkene geniet ook niet van een vrijstelling op basis van een hangende asielprocedure vermits zijn asielprocedure werd afgesloten op datum van 15.04.2011 met een weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Verzoeker heeft — zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld — nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat

verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)”

2.5. Uit bovenvermelde wetsbepaling blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument, tenzij de aanvraag uitgaat van een vreemdeling wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of tenzij de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

2.6. Uit de redactie van artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging van 15 december 2010 onder punt “II Ontvankelijkheid Identiteitsdocument” op het volgende wees: *“Gelet op het feit dat zijn asielprocedure nog niet afgelopen is, is verzoeker vrijgesteld van de verplichting een identiteitsdocument toe te voegen.”*

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers derde asielaanvraag op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging nog niet definitief beslecht werd aangezien verzoekers asielaanvraag slechts op 13 april 2011 verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 59 608. Verzoeker kan dan ook gevolgd worden in zijn betoog dat *“op het moment dat verzoeker zijn aanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet indiende, zijnde 16 december 2010, er nog geen*

definitieve beslissing was over zijn asielaanvraag zodat hij geen identiteitsdocument diende toe te voegen."

2.9. Waar verwerende partij in haar nota betoogt dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, vastgesteld werd dat verzoekers asielprocedure afgelopen was en hierbij verwijst naar een arrest van de Raad van 29 november 2010, dient de Raad op te merken dat de verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar een arrest van de Raad waartegen ze zelf cassatieberoep aangetekend heeft bij de Raad van State en dat de Raad van State vernietigd heeft door het hogervermeld arrest nr. 214.351 van 30 juni 2011.

2.10. Door geen rekening te houden met het feit dat verzoekers asielaanvraag nog niet definitief beslecht was op het ogenblik dat verzoeker zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag indiende, wordt artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet geschonden. De motivering in fine van de bestreden beslissing die stelt *"Betrokkene geniet ook niet van een vrijstelling op basis van een hangende asielprocedure vermits zijn asielprocedure werd afgesloten op datum van 15.04.2011 met een weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen"* is om dezelfde reden niet deugdelijk.

Het enig middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA